

nästas främmande för denna
 världens vis. Filosofen erkän-
 ner väl, att det finna en högre
 magt, men denna högre magt
 vill han vara själf. Våra mo-
 dernaste moral filosofers påstå,
 att det icke finnes någon öf-
 ver princip utom människans,
 själf, (moralen) men att den
 öfver princip, som finnes in-
 nan människan själf, är her-
 skande i världen, det erkän-
 nu de icke; ty de tro sig hafva
 tillräcklig kraft till äfver-
 vinna den.

249. Det kan nu tillen början
 vara det församma som vi
 kalla det andra, som finnes
 innan människans själf.
 Om vi kalla det andra för
 Djefvel, så väter det all för
 förgyt för Fräkens Förnuft
 som tror sig vara alldeles be-
 friad från Djefvelens magt.
 Fräkens Förnuft skulle
 blifva alldeles desperat om
 någon ville påstå, att hon
 tyger Djefvel i sin egen
 barm. Men för att

vara höfliga mot Fräkens Förnuft,
 vilja vi kalla Djefvelen för Träsk
 ner. Annars kallade Djefvelen
 sig själfva för Legio, ty de voro
 många. Djefvelen är vanli-
 gam för till orolighet, och kallas
 för "Jin döds fyndes". I för-
 dessa för Djefvelen blef Maria
 Magdalena befriad genom
 Frälsherys Allmägt.

250. Dessa för Djefvelen namn
 äro 1: Eggenhet, som
 dref Judas att hänga sig. Han
 är den frastafte af dem alla,
 och kan lätt kunnat hänga sig
 till en ljufens Angel. 2: Egen
nyttas, som dref Judas att
 förråda Frälsherys. Denna
 Djefvel regerar nu äfven
 all i världen, men allra
 mest ibland masjan af
 folket. 3: Ambitionens
 eller Äregerighetens, som
 förmådte Judas, att förråda
 sina brattliga affigter, när
 de andre denj ungarske

172
villde veta, hvilken part var
förräddaren. Denna Passions
florissas mest ibland ständs per
juder. 4 de Prederer, som gits in
i Judas efter den daglige betan.
denna Passions är Uppreban,
men det aunderliga hatet är
mera fördult, det anstakar
sig till ett sammetsprofveti
inquisitionens medvetande.

5. "Hör doms föderi", som nu för
tiden är kastig ibland någ och
låg. Denna drift spelar en
viktig roll i all härskets hand.

6. Staggen, som Uppre-
ber sig i många skynader.
7. "Kägnens Anda", som är på
Allmän i verlden.

251. Dessa äro de fönnämsta,
nedriga Passiones, som nu
bekämpas verlden. Andra
äro mindre kastbara, såsom
Kärlek, sorg, glädje, frukt-
tan, mod, vänstake, m. pl. Det
gives äfrer förbrärfuade
passiones, som stamma för-
des på stenni stenni till

fragnack själ, till Ex. Dryckes
drick sjuke, prel sjuka o. i. v. Då
vi gå att betrakta Passiones-
net förhållande till de abjec-
tiva själs förmågen hete sa,
så stamma vi taga några
vissa passiones till jämförelse,
till Ex. förleken, sorg, uppen-
svart sjukan, dryckes stegen.
Då villas erfarenheten, att det
icke stas i när onagt, att tillin-
tel göra desa passiones. Det
fördrag en från stas, om kärle-
kan stall stamma äfrer sinne.
och kan stall is det icke
för drin kanen att äfrer sin-
na brenn sin passiones.

252. Men Filosofen tror sig
verk beligen stamma äfrer sin-
na den alla genom sin vilja
stall. Om ja is, att kan
stall äfrer sinna det anda
genom sin vilja, då is kan
verk beligen stamma äfrer sin-
na i beligen och natt fändig-
het, och men stas stall ett
is stall beligen, att beligen

194
då det gifves fullt minnifkor,
som kunna äga den förnä-
goms att värnha sig på tinnar-
ne af försmittet Genspel. Men
Jag är nästan rädd, att filo-
soper är närmast djufu-
ris: visket och magt. De ha
nemligen, Antingen vidvarnens
sina nedrigaste passjoner,
eller gifves dem en moraliskt
ansträngning, då är han djufu-
ris nedfärd i de ofa pas-
sioner af grovhet. Egar för en
Ambition, eller Egenrättfär-
dighet och Argerighet, äro de
nedrigaste passjoner, fuser
af Filosofer är bekant
177. Sam Filosofer är kända
läs till följe af förståndets
ensidiga besträffning på förs-
taly bekantnad, så är han vil
befriad i från de flyktiga
om ombyttliga frustrationer
i Temporalitet, men före
andra minnifkor äro utpatta.
han kan afren bättre än

195
Andra dölja sina passjoner; men
detta är icke det samma, fuser
att afrenninnas dem. Och då han
är intagen af den lifliga inbill-
ningen, att han uppfyller sina
plåter, med iagttagandet af sina
rättigheter: så kan han icke be-
gå. Målet bratt: han kan
följakteligen icke få någon
Anger, eller falla i Deservetsqual.
Han kan således i medvetan-
det af en dygdig vandel, och
med Egenrättfärdighet till
Salighets grund, antråda den lä-
ga förden till Evigheten, med ett
Menbart lugn.
Ann. Fortidens vise bemödade
sig, att uppnå dygdens höga Ideal.
det var någgra målet för deras dik-
tan och traktat; men nu tidens vise
hafva alldrig bryt sig om att praktisera
i moralen. Endast visdomens
ära är det någgra mål, hvortill
de sträffa. De älla icke dygderna
utan Argerigheten: de sika efter
nyttbarhet, dröjande och ära i
Verlden, för sitt materiala frilla
för sina lända arbeten, för sina ve-
terenskapliga och politiska förtjens-
ter: och med denna fåfängliga

Verldspeder, tro de sig vanda jalige.

254. Ju mera Filofafen fördjupas
sig i den objectiva Speculationens
svårhet, desto mera aflägsnas han
sig ifrån kristendomens ljus, som
består uti höga jaliga kärslor, och
der moraliska njutningar. Alldrig
skulle man se honom gråta af
glädje: alldrig skulle man se
honom vord religiös: på hans
hjerter piter ike den rena äkta
kärleken: han är jäledes befri-
ad från alla ädla kärslor. Han
har preculerat så länge, att han
blifvit incapabel, att känna och
njuta. Respektom anses han det
för en fräghet, att vara blidig
och religiös. Han påstår, att Re-
ligionen bör uteläutas från Kän-
nornas gryfiska gebit. (Snell).
I det stället är han stolt, och
oberoelig, envis, egenkär.
Han kan stika hander i bra-
jan, utan att känna smärta.
Han fattar sig öfver Gudsgrän-
sar, som bästa frukt på ko-
nom: men rör någon uti
hans Refus, eller betas nå-
gon uti hans obotliga onjete

197
då är han fändig, att utnyttja sin gälla
genomsiffring på Peritilan. Därunder
Stoicismens Peraktis, och ännu i
denna dag är Stoicismen inne bo-
ende i alla menniskornas Filo-
sofers hjernor, och under den tyng-
das sig titel annorlunda än
i fortiden.

255. Ennå Filofafen ike kän-
ner sina christliga passiones
Egna, Egnyttia och ambitionen
af hvilka han är behörst: på
är det ike underligt, att han
anses förnuftet på sinne de
han skande principen i men-
niskan; och viljans frihet för-
brannas han i det yttersta. Med
förnuftet skall han kunna
behörst sina passiones, och
med viljan snart skall han
kunna dämpa dem. Men om
detta none verkliga förhållan-
det, då skulle ingen förnuftens
behörstas. Strid behörstas den
en förnuften, som kan befria
sig själv ifrån djuprets
våg. En sådan hjerte: Drona
kan hvad stund förs påldt
jaga till verlden; jag har
genting med Satan att befria

La. ¹⁷⁸³ Y. Hjelpna verkets har också
Filosofen ingenting med Säter
att beställa, emedan den Gud, som
han tjener, är just Säterns hjälp,
hvilken han tjener med tankar
och akt genn: ligas. Den Sättern,
som bor i människo kroppens
nemligen Egoism, Egenmyt och
Ambition, kan icke befästa
Filosofen, emedan han har för-
måga, att tillfrids ställa sina
rådande passioner. När Sättern
för sin vilja förar, när passionen
kan tillfrids ställas, då anfäktas
han ingen. Och hvilken han vå-
bättad är Filosofen tillfrids-
ställa sina inrelikaende qvdriga
Passioner. Egenrättfärdighet, djef-
vulen blir tillfrids ställd dermed,
att Filosofen Uppfyller sina
pligter, med iakttagande af sina
nättheter. Hedersdjefvulen eller
ambitionen blir tillfrids ställd
dermed, att han genans fått bli-
strande frille för behåfrat
sig ett ovärdigt nummer. Stätt-
heten blir tillfrids ställd dermed,
att han Filosofen kan fatta sig
äfers praktik och förändelsen.
Egenmytten blir tillfrids

199
ställd dermed, att han Filosofen kan sin
språkliga bängning. Alltså Uppfyller, ett
Filosofen, förnuft ingen frid med
derga passioner, emedan han har
förmåga, att tillfrids ställa dem.
Han kan göra Sättern till viljes.
256. Men om Filosofen sannvete
blefve väckt, skulle han frant
på Orsaken, att förnuftet har in-
gers snart att kerofka äfers pas-
sionerna. Verlden ser ty viss icke
jå ut, som skulle den någon
sin häfva varit flyrd af förnuft-
tet. Historien vittnar på kvarsje
blad, att Passionerna behörfat
Verlden. Ehuru våra Nationer
liffes befändigt drämma om
att kammande himmelrike
i förnuftets Gleradöme, på is
jag nästan nådd, att förnuftets
laptalade äro de första, som kom-
ma att lägga sin vakte esse-
der Revolutionens bilan. Så gicks
det till: Frankrike under för-
nuftets Gleradöme: och på kom-
mer det, att gå till: alla länder
kunne förnuftet blir kerofkan-
de. De Filosofen, som förvara
den Monarkien principen,
måste förft lägga Natursen
under bilan, emedan de

200
utse samma inojata Nazors del af
sitt Royalistiske förnuft: mas jag påse
Men äfven de, som försvara Repub-
liken måtte under de politiska partierna
denna delka under det Republikanska
förnuftet, emedan detta fördrar blod.
Endast den, som i tid drager sig undan
Verldskulnet, och lefver i sin egens själv
förnäjelse, kan möjligen blifva skonad.
257. Det är icke förnuftet, utan Pas-
sionerna, som beherska världen.
Denne Psychologiska fanning bekräf-
tar sig Allomrett i våra dagar, men
den har i Allfall varit gällande
i alla tider. Man kan icke lefva
en enda människa, som varit fri
från Passioner. Äfven de största
män, som pitlorien väl antala,
hafva varit beherskade af Passio-
ner. Detta kommer den af, att or-
ganispet är dess högne mäkt, twar
under Nervispet lyder. De objectiva
jvals förmågerheterna, förnuft
Förstånd och vilja stå beständigt i
Passionernas tjenst. Detta är allde-
les nödvändigt emedan Nervis-
pety Organer stå uti ett passivt för-
hållande till Organispet. Så länge
som den andra principen är herr
de i Organispet, måtte människans
vara and: kan snälla hafva crimes
ris karakter, om hon också ka-

201
de en Engels vilja: ty den gada viljan kan
icke förbättra det elaka Sjertat.
258. Bichat är den enda bland psyne-
tikens Psychologer, som vägat uttala
den grundfattelsen: "att Passionerna
bestämma människans moraliska
Karakter. Men beqvämt nog
har samme författare något mat-
ga sig själv, då han påttis att viljan
är ett resultat af Förståndets opera-
tioner. Om här menas menniskans ab-
jectiva vilja, som Montaigne kallat
Menniskans väsendliga vilja: så
eyer Bichats fatts sin fullkomliga
nitetighet, att viljan är ett resultat
af Förståndets operationer. Ett beslut
som människans fattar medelst af-
verläggning, kan så till vilka kallat
för Menniskans verkliga eller väsend-
liga vilja, som både Förståndets afför-
läggningen och Beslutet äro en produkt
af viljan men icke är det denna vilja
som bestämmer en handlings mora-
litet, utan den viljan som fattas tem-
karne i gung, och tvingas Förståndet
att fatta ett Beslut, denna vilja är
en Passion, som bestämmer men-
niskans moraliska Karakter.
259. Om Förnuftet wone den herr-
skande principen i menniskan:
så skulle detta bestämma viljan
i ett snäprande. Men då wone
icke viljan passivare fri. Heinroth
påttis, att viljan är endast då fri
när hon följer Förnuftets led-

257
ning, men detta är icke consequent tänkt.
Enligt Filasofens definition på frihet,
måste viljan bestämma sig själv antin-
gen till det goda eller onda. Viljan är
således icke fri, då hon följer Passionens
ledning, som då hon följer Förnuftet,
ledning. Viljan äger fullständig fri-
het ~~att~~ att följa Förnuftets för-
skrifter, eller öfverstå. Så menar Filo-
sofen. Hans uttalande är, att den
moraliska viljan, som är nedlagd
i Förnuftet utflämnes moraliska
moraliska karaktärer. Men den-
na grundfatts: Psychologien är
en stor lög. Ty först är icke viljan
i andeligt affeeringe fri: men-
niskan har icke liberum arbitri-
um i andeliga ting. (Conf. aug.
S. 18.) För det andra är det icke
Förnuftet, som bestämmer viljan
i sitt stämmande, utan Passio-
nerna. För det tredje står viljan
i ett passivt förhållande till Passio-
nerna, så att viljan icke äger
någon magt, att dämpa eller
öfverstå Passionerna. Detta
stall framdeles berifvas.

260. Bichats grundfatts, som
utse är den första grundfatts
på teatret. Han är Physio-
logisk grund. Hjernans

263
functioner äro beroende af hjertats
functioner, eller neuralitet är beroda-
de af organitet. Ställe vi nu Passio-
nerna i hjärtat ställe, och de objektiva
själspåmännigheterna i hjärnans ställe
så kommer Förnuft, förnuft och vilja
att st i sinna förhållande till Passio-
nerna, som neuralitet förhåller
sig till organitet, eller som hjärnan
förhåller sig till det fyfifve hjärtat.
Ann. Descurts afhandling om Passio-
nerna, visar, att Bichats grund-
fatts Psychologien är riklig. Des-
curt har verkligt studerat Passio-
nerna på pass som någon vetligt
naturligt bestånd kan göra ett.
Han har verkligt visat, hur ledes
Passionerna berör de reeller. Han
Bichats grundfatts är utse öfver
stämmande med Reformationens
afst, och Bichat icke hände
hittens käna om djup magt
i meniskan. Bichat trorde neuralitet
att Passionerna icke voro anda, brus-
natligt och skadliga; han trorde icke
att den anda principen i men-
skan gjorde sig gällande genom
Passionernas magt; och derför
uttalade han grundfatts endast
själens en Physiologisk och anato-
miske byggnad. Men just den
omständigh helst att Physiologien
kan Physiologice och Pathologice

208
Kandem's uttalen: Menicke måste ha
ägnat sig på gånge förhållanden, den
fintliga netellen till vrede: och ändå
jäger han: Jag har ingenting att be-
ställa med Satan. Jag är fri från dyg-
nubens magt. Likväl innebär viljan
påstådda frihet, att intet begås, ingen
fördig känsla på sig själv i kampen.
Men jager vilaför: Hvad kommer
det mig vid? Jag är fri från Pas-
sioner, och står inte under den andra mag-
ten, som grasproser i kättel.

263. "Väles Ensam är på helig." Men
i alla fall tror jag på min del,
att vilaför är lika full af ar-
mattes, som andra kättel.

Men felet till kam peccatumigno-
nantid, ägges i kam flora öter-
pops, som är påttad vid det frusta-
bladet Central organ, lefvers,
krossfrån Egaismens, och Egen-
nättfändighetens Element utspj-
nar. När kam ständas sin egen bild
uti Egaismens pregel, för kam
ut, som en Angel, den der in-
ga märkas, ^{han} ^{han} just på de
närniga Passioner, som af-
kan åt behörfnad, är frust som
en djefuel, på hvilken ingen
endast varit påttat finnes.

209
R. Passionernas inbördes för-
hållanden.

264. Alla de Psykologiska affektiva
gas, som i lednare tiden utkommit
föreställa människans i hennes Na-
turliga tillstånd; eller fädans korar
af Naturen. Man förfäker föker
förgäfvos efter ordet, nåd och föro-
ring i dessa arbeten. Uti lärarnas
Passionerna, hafva de tagit fäda-
ne Personer till mönster, hvilka
naturliga känslor blifvit för-
derfvade genom en sig själv af-
verlefvande Civilisation. Då vi
juledes uti lärarnas Passion-
na icke finna, hvad vi för-
vänt ändan på behåfva, hos
dessa världsvisa, hvilka alldeles
obekante med sitt eget hjerta
djupa förderf, pådjupa sig i den
objectiva speculationens märken:
på måste vi förkasta deras lära
om Passionerna, och i det
kättel påttakta Bibel förpatta-
rens afiktet, jämfönde med
förderfrie Psykologer exper-
menter, och de som ratas enas
lära om människans förderf-
de Natur.

265. Allestädes i Bibeln hänföres
syndens till förtärl. Det är syndens förtärl
af förtärl, det är förtärl. förtärlt påföres be-
tydelse emat andan. förtärlt för-
måttas synas. o. f. v. Menstruans
is syndens andan är Passiones
förtärlt grasera i förtärl, eller i det
organiska lifvet. vore icke men-
niskan behöfva af Passiones
Ja vore den förtärlt, eller med Bi-
helförfattaren af uprensningens flamma
af den de hälsas, som grundat sitt
andans på Fysiologiska näst.
Salva de naturae Biehet, att Passio-
nerna tillhöra det organiska
lifvet. "Sinnens jägar" är
Passionerna ledare. man kan
vika med den andelbara hänförelsen
förtärlt, att Passionerna icke
höra till nervlifvet. De förtärlt,
beyas, som vija filosofen antalar,
är icke förtärlt i förtärlt, utan
i hänförelsen. Descartes indelning
är icke heller alldeles riktig, när
han talas om Intellektuella Passio-
ner. Några förtärlt finnas icke ut-
spunna beyas i förtärlt, till och
med hänförelsen befäret, der ruffi-
känhet är en drif till hörsande
det organiska lifvet.

266. Den som uttalar alla Passiones
sin verkbar på förtärlt, förtärlt
icke viljan; det förtärlt, vika en enda Pas-
sion, som kunnat revolifret eller jä-
lar abutaffad. Rikafas Sinnens andan
Passionernas ledare, för blifva de alla
Passionerna verkbar, när Passionen
uttalar sin verkbar glä. förtärlt för-
förtärlt icke viljan. Filosofen gör förtärlt
Alldrig inbilla sig, att förtärlt för-
lar is syndfri. Alla vara subjektiva
förtärlt förtärlt beprättas af det
syndiga Elementet, som förtärlt är ifrå-
förtärlt, dels genares blublet, de icke
genom Nerven. Filosofen menar
att förtärlt förtärlt är ärtärlt
förtärlt, när man, att man
Man icke kan vara en förtärlt för-
förtärlt Passiones, när man icke är
för den: men det är förtärlt förtärlt
som Filosofen bedraget sig. Ty när
förtärlt förtärlt icke är syndfri,
Ja när den icke vara förtärlt,
En annan förtärlt är det med förtärlt
na filosofen, som icke är förtärlt
att den förtärlt viljan är
ord. med den förtärlt vi inget
nöd. Men de förtärlt är förtärlt
de förtärlt en vilja, som icke
är deras Egen, för de icke förtärlt
na förtärlt förtärlt, att Egen
viljan är deras Egen vilja.

267. Hjertat betraktas i den Hel.
 Skrift jäfvar en källa hvassfrån
 allt ondt och godt kvälles. Ett
 argt och illfärdigt ting är hjertat,
 som kann utbrändas. Men när
 det hjertat öppnas ondt. af
 hjertat utgå onda tankar. o. v.
 Men på hets det äfven: att de
 ge är infferisken i hjertat, att
 tron är i hjertat, äfven på
 kärleken, argesse. m. m. allt
 detta visar, att hjertat är den
 Herrskande principen i menni
 skan, eller det organ, som i psy
 siskt eller kemiskt affende
 och skapar hela organismen
 i metafysiskt förhållande. h. h.
 skast ~~metafysiskt~~ ~~metafysiskt~~
 alla själöförmågheter, och i
 andligt affende är hjertat det
 andliga organ, hvassfrån allt
 ondt och godt kvälles. Således
 är icke förneftlet den högsta
 magten i menniskan icke hel
 les viljan: de äro både i psykiskt
 psykiskt, metafysiskt och i
 det fysiska, underordna
 de magten, som mätte

+ det metafysiska hjertat (allt o. v.)

211

rätta sig efter hjertats rörelser och
 hjertats egenskaper.
 268. Vi kamma nu till Pasionen
 na och drifterna, af hvilka fam
 ligen anses för affektiva, ja till och
 med förvärdiga för menni
 skans frihets till beständ och
 verkksamhet, till d. drifterna
 efter Egendern, som är Egennyt
 ten och Skallan för Gensigheit.
 Driften efter ~~ett~~ ära, det är am
 bitionen, som utsej skallas för
 ärenighet. Denna är en Satans
 drift, ty hvilken kan gifvit
 en förnedrad värde äran?
 Frågan är: Huru kamma
 i gifva Gudi äran, som tygs
 med af kammarna uti ordet
 Driften efter frihet, uppehåras
 sig uti revolutioner och ~~de~~ Olyd
 nad emot Föräldras och äfves
 het. Den ståtliga friheten kan
 alltid varit den näa magten
 lofen. - Begär efter smagt kändes
 på samma förnuftliga grund
 som den ståtliga friheten.
 Egoismen är dess rätta grund.
 För magtbesittet pappe, som
 mar af blod, fått flytan

212
~~258~~ Res ja drottens tillfredsställelse
de är det som dess naturliga men-
niskan söker efter, naturligen äro
rikedom och makt: de kallas
för drottens, emedan de verka jämt
på hjärnan, och meddelar sig till
hjernans medelt nerves. Egälska
lynnighet och ambition äro Chris-
tliga passioner, som verka öf-
brutit på hjernan; och dessa ne-
driga passioner betraktas nu
filosofiska säsam afkyldiga och
när värdiga för "Mensiskan
frikets lifs bestånd och verk sam-
het!" (Petrelli). Men enligt her-
rens kända uttåg dessa drottens
djufvulen makt i mensiskan.
och kallas därför af Frälsaren
för hätt.

269. Att de rent finliga begär
säsam frälsaren, drottens
atutet, kallas för grund eti-
viska. Men äro angares, ne-
kär inte af präst; men den
naturliga mensiskan, som
anser de hättliga drottens
"afkyldiga, och säsam till ut-
skelsande af ett fritt och led-
ligt förnektets lif!" (Petrelli)

213
gör afren det syndiga begäret ett
färdigt namn, för att dermed be-
taga syndern dess afkyldiga
lynnighet, och lyckliga hätt
geningas till förnektets. Säsam
de kallas aflyngs begäret för:
"Mäkt drott" (Petrelli). Den som
blir det rent finliga ett förnektets
begär, kallas tillfredsställelse
hans blifva en pligt, och således
afrenens säsam med för-
nektets förnektets, kallas detta
rent finliga begär ställas mensi-
skan i jämsbred med djuret,
och förnektets kallas förnektets
ga natur.

270. Annorlunda hos detta be-
gär tillfredsställelse blifvit
ansedt i Bibeln. David, som
var värdet, kände, att det var
ett syndigt begär, då han säsam:
"Je! synd är jag född, och med
synd ha förs mig min moder
öflet. Den af kallas man finna
att aflyngs begäret, afren
der det anses hättligt säsam
i skickskapet icke kallas till
frids ställas utan synd. Det
är naturligen förnektets vidrigt
och förnektets den förnektets